

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph. D.,
ve věci

žalobce: **N. B. H.**, narozen „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2019, č. j. OAM-905/ZA-ZA11-HA08-2018

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2019, č. j. OAM-905/ZA-ZA11-HA08-2018, ev. č. „X“ (pozn. soudu: žalobce v žalobě nesprávně uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno dne 13. 3. 2019 s č. j. OAM-905/ZA-ZA11-2018, z obsahu spisu je však nepochybné, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 22. 2. 2019, č. j. OAM-905/ZA-ZA11-HA08-2018, když toto

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí navíc v kopii žalobce na výzvu soudu předložil), kterým bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že žádost je dle ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřípustná, a proto žalovaný řízení o této žádosti dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že požádal o udělení mezinárodní ochrany z důvodu těžkých životních podmínek na území domovského státu, kde byl jeho rodině vyvlastněn státem pozemek, proti čemuž se žalobce snažil bránit právními prostředky, avšak byl opakovaně fyzicky napadán, dále mu bylo vyhrožováno smrtí a následně byl donucen Vietnam opustit. Žalobce byl napaden i v době jeho návštěvy ve Vietnamu v roce 2011, kdy mu bylo řečeno, že se do Vietnamu nemá vracet. Do ČR žalobce přicestoval v roce 2008, na základě povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž toto povolení mu zaniklo v důsledku trestního řízení, ve kterém byl nejprve odsouzen nepodmíněně a následně byl rozsudek jako nezákonný zrušen a žalobce byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody za neoznámení trestného činu. Dále žalobce upozornil na poměry a situaci ve Vietnamu, konkrétně, že tam skutečně dochází ze strany státu k nezákonným postupům, které však dle tvrzení žalobce není možné doložit, proto odkázal na zprávu MZV USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2015, konkrétně na kapitolu s názvem občanskoprávní soudní řízení a opravné prostředky, kde je uvedeno, že spory ve věci vyvlastnění půdy zůstávají vážným problémem, přičemž některá násilná zabrání půdy vedla až k násilí a zranění. Žalobce zároveň uvedl, že požádal o udělení humanitárního azylu právě s ohledem na to, že na území ČR má vytvořeno sociální zázemí, žije zde téměř 9 let, podniká zde a v případě návratu do Vietnamu mu hrozí vážné nebezpečí, konkrétně fyzické napadení a osobní likvidace, k čemuž žalovaný stroze uvedl, že se žalobce tento případ netýká, a proto žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v této části. Skutkový stav nebyl dle žalobce dostatečně zjištěn a žalovaný se dostatečně nezabýval důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tak postupoval v rozporu se zákonem, neboť došlo k porušení § 2, § 3, § 4, § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a dále s ust. § 12, § 14 a § 14a zákona č. 325/1999 Sb.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém písemném vyjádření popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem. Žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí včetně toho, že žalovaný správní orgán zjistil skutečný stav věci, posuzoval případ ve všech souvislostech a zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce uvedl. Spolu s tím, v rámci své činnosti, sám nashromáždil podklady pro vydání objektivního rozhodnutí. Žalovaný své rozhodnutí o zastavení řízení dle § 10a písm. e) zákona o azylu, dostatečně zdůvodnil, když poukázal na shodné důvody v žalobcem podaných žádostech. Dále uvedl, že důkazní břemeno nese právě žadatel, který neuvedl žádnou novou relevantní skutečnost. Žalovaný proto navrhl, aby soud podanou žalobu v plném rozsahu zamítl, neboť žalobce ve své druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Vietnamu opětovně vrátit, tj. legalizaci pobytu v ČR a snahu zde i nadále žít. Co se týká neudělení azylu, odkázal žalovaný na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 65/2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003 a sp. zn. 5 Azs 170/2004, podle kterých je udělení azylu z humanitárního důvodu v režimu absolutní volné úvahy příslušného správního orgánu a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nejde o právo, na němž by mohl být žadatel o udělení mezinárodní ochrany zkrácen a dle názoru žalovaného nelze na skutečnosti, uváděné žalobcem hledět jako na okolnosti zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 14 zákona o azylu.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce a žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Soud po zvážení skutkových a právních okolností případu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Soud se nejprve zabýval tím, zda jsou dány podmínky přezkumu na základě podané žaloby a mimo jiné i tím, zda byly uvedeny žalobní body podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Soud konstatuje, že žaloba vyjadřuje nesouhlas se zastavením řízení, neboť žalobce měl za to, že podmínky pro zastavení řízení nebyly splněny. Soud v takovém případě musí přezkoumat, zda zde byly podmínky pro zastavení řízení.
8. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
9. Podle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.
10. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 06. 2009, sp. zn. 4 Azs 23/2009, www.nssoud.cz, podává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon o azylu pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě citového ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu posoudit žádost jako nepřijatelnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 06. 2009, sp. zn. 9 Azs 5/2009, vyplývá, že hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotně-právní postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.
12. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce touto žalobou napadá již v pořadí druhé rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla přiznána mezinárodní ochrana dle zákona o azylu. Meritorní přezkum situace žalobce, a to první žádosti, byl proveden rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 6. 2018, č. j. 75 Az 1/2017-24, kterým byla žaloba žalobce zamítnuta pro nedůvodnost. Následná kasační stížnost žalobce proti rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem byla usnesením Nejvyššího správního soudu
ze
dne
26. 9. 2018, č. j. 7 Azs 265/2018-27, odmítnuta pro nepřijatelnost.
13. Ze správního spisu soud zjistil, že již ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12. 2. 2015 žalobce uvedl, že důvodem žádosti pro udělení mezinárodní ochrany je snaha legalizace jeho pobytu na území ČR, neboť přišel o pobytové povolení. Návrat do vlasti odmítal z důvodu své obavy z případného jednání úředníků z důvodu jeho stížnosti na vyvlastnění rodinného pozemku. Dne 25. 10. 2018 podal žalobce druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, národnosti kinh a je bez náboženského vyznání. Není a nikdy nebyl členem žádné politické strany a ani žádné jiné organizace, nikdy se politicky neangažoval. Hovoří pouze vietnamsky, je svobodný a bezdětný. Ve Vietnamu naposledy žil v obci „X“. Dne 2. 2. 2008 opustil vlast, neboť chtěl v ČR žít a podnikat. O udělení mezinárodní ochrany v ČR žádal již v roce 2015, tehdy mu nebyl azyl udělen a aktuálně žádá o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že chce v ČR žít a do vlasti se vrátit nechce. Ze shora uvedeného vyplývá, že žalobce při podání druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděl totožné důvody jako v žádosti první, tj. že chce legalizovat svůj pobyt v ČR a do vlasti se nechce vrátit z důvodu obavy z jednání státních úředníků, či jiných osob z důvodu jeho stížnosti na vyvlastnění rodinného pozemku, což bylo důvodem pro rozhodnutí žalovaného zastavit řízení o udělení mezinárodní ochrany, což je z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zřejmé.
14. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že námitky žalobce o tom, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění, neshledal důvodnými, neboť se jednalo o opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a důvody, které v první i druhé žádosti žalobce uváděl, byly totožné, tj. že chce legalizovat svůj pobyt v ČR a do vlasti se nechce vrátit z důvodu obavy z jednání státních úředníků, či jiných osob z důvodu jeho stížnosti na vyvlastnění rodinného pozemku a rozhodnutí žalovaného bylo v tomto směru řádně a dostatečně odůvodněno. Žalobce v řízení ani neprokázal existenci nových skutečností, které by vyžadovaly opakované meritorní posouzení žádosti o azyl. Stejně tak žalovaný nepochybil, pokud na případ žalobce aplikoval ust. § 10a písm. e) zákona o azylu. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ust. § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. pro nedůvodnost zamítl.

15. Současně podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 23. února 2021

JUDr. Petr Černý, Ph. D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.